

Autičko
D. 63-1511

tím, jak krásné zvířátko jí přišlo do domu, jak to koťátko umí si vyjít na dvorek v Praze a jak se těší na to, až jej každý týden paní Dáša vezme sebou do Kerska. A já jsem zapomenul na všechny ty maléry s kočkami, zapomenul jsem díky mourovaté kočce a jejímu dítěti, Autičku, zapomenul jsem i na Rendu. Tak ta Škaredá kočka a její koťátko přecházely zimu, trnul jsem, když jsem přijížděl tím mým bílým Renaultem k chalupě, když bylo dvacet stupňů pod nulou, ale každé mi přiběhlo vstříc jak Autičko, tak i stará, hned jsem zatopil v kuchyni, a dlouho to trvalo, než jsem je dostal od kamen, stály těsně u rozpálených Peter a nahřivaly si čela, aby pak se nalábaly teplého mléka a snědly hltavě mořskou rybu. A tak o víkend, někdy i v týdnu jsem pobyl s těmi zvířátky dva dny, aby vždycky, když viděly dopředu, že se chystáme odejet, aby obě ta zvířátka zvadla, aby pak když odjíždíme, aby skrz brlinky vyrazila hlavičky a smutně se dívala tak dlouho, až auto zahnilo z aleje na silnici. A já jsem v Praze neustále trpěl výčítkami, že jsem je tam tak nechal na pomasné zimě, nad ránem se mi ta zvířátka zjevovovala, ty jejich hlavičky jak skrz plot se na mne dívají, a když výčítky tak naléhaly, nemohl jsem ani psát, ani chodit po hospodách, vskočil jsem do prvního autobusu a jel jsem do Kerska, trnul jsem, zdalipak jsou

ještě na světě, nezmrzla, neumřela hladý? Ale pokaždé ta dvě zvířátka sbíhala z verandy, tak pod tou verandou byla nízká půdicka a do ní jsem natahal seno, a tam ležela u otvoru, někdy, když jsem vystoupil z autobusu a neběžela mi ta zvířátka vstříc, zpotil jsem se hrůzou, že už je s nimi ámen, že už je někdo zasušel, že už je přejelo auto, když měly hlad a vyšla si mi naproti, vyšla si mne hledat, tak jsem krácel alejí, už zdaleka jsem viděl ten otvor na verandě, a když už jsem si pomyslel to nejhorší, tak tam nahore se zvedly dva páry uší, takové Tatry, a pak se objevily hlavičky a kočičky seběhly mi vstříc a měly ze mne radost, že jsem tam, a já jsem měl radost, a hned jsem jim roztopil kamna a hned jsem jim hrál mlíčko a hned jsem jednu po druhé bral na ruku a tisknul jsem si je pod krk a ony mi oplácely tím samým. A tak jsme přechkali zimu a pak přišlo jaro, a tak se stalo, že jsem zjistil, že obě kočičky jsou v tom, jak stará, tak Autičko, že jsou těhotné, a ony to věděly, a když byly ty poslední dny jejich těhotenství, tak se ode mne nehnuly, zrovna tak, jako moje manželka trnula a opakovala... Co budeme zase s tolika kočkami dělat? Neměl by přijít pan doktor Beník a dát těm novorozenatům chloroform? A já jsem se smál, a já jsem dělal haura, ale pod tím mým smíchem jsem se děsil, pod tou mou opálenou